

[Kristen Amby.]

første mener det ærede medlem, at det er farligt for Danmark at være med, og dernæst, at det i sig selv er farligt for vestmagterne. Det sidste argument må jeg måske tage først.

Det, der ligger i det ærede medlems argumentation, er vel, at derved er vestmagterne på forhånd — det gælder forsåvidt også Norge, men særlig Danmark — forpligtet til i en given situation at sprede deres styrker længere ud, end det måske strategisk og militært er rigtigt. Dette synspunkt kan jeg godt forstå. Jeg må måske gå så langt i imødekommen af det ærede medlems tankegang, at jeg siger, at under forudsætning af, at den nordiske pagt var blevet en realitet, hvad både det ærede medlem og vi andre ønskede at den var, tror jeg, der var en realitet i den tanke — ikke en evig neutralitet, for den tror jeg ikke på —, at Norden under en konflikt et ret langt stykke tid kunne have ligget uden at være blevet angrebet. Det ærede medlem mener, at det kunne altså Danmark også gøre alene. Men heroverfor vil jeg nu gerne tage mit udgangspunkt i det andet argument. Det ærede medlem mener altså, at det, Danmark nu er gået ind i, er farligt. Om det skulle være det set fra et vestligt strategisk synspunkt, ved jeg ikke. Jeg mener at have følt noget andet, nemlig at man rent strategisk har interesse i at lægge forsvaret så langt frem som muligt, men det kan være jeg tager fejl. Men for Danmarks vedkommende må jeg sige, føler jeg, at faren ville være mangedoblet for en hurtig besættelse, hvis vi ikke var med i Atlantpagten. Jeg er enig med det ærede medlem i, at vi ville blive befriet igen. For jeg er tilige enig med det ærede medlem i, at alene medlemsskabet i FN, således som nu, vil betyde, at hvis vi blev overfaldet, ville der blive vedtaget en resolution, ikke i sikkerhedsrådet, men i forsamlingen, hvori man ville henstille til landene — og de lande, der vil følge henstillingen, vil være omtrent de samme, som er medlemmer af Atlantpagten, både europæiske, Amerika og Canada — at komme os til hjælp; det er jeg overbevist om ville ske, uanset om vi var medlem af pagten. Men hvornår vil de komme os til hjælp? Det var det, jeg forsøgte at sige i går. Jeg forsøgte allerede i går at bore mig, om jeg så må sige, ind i det ærede medlems tankegang, og jeg sagde: når vi allerede var besat, når denne konflikt var brudt ud og vort land var løbet over ende! Og hvorfor ville situationen være en sådan? Simplethen fordi man ikke i forvejen havde kunnet forberede

sig på en sådan mulighed. Det er det, man mener, går jeg ud fra, når man — og det sagde både ministeren og andre talere, særlig det ærede medlem hr. Hans Hedtoft, og jeg kunne sige akkurat det samme — siger: vi vil ikke opleve en 9. april igen. Det betyder ikke — og det er der ingen der har sagt, hverken ministre eller andre, heller ikke jeg — at vi har nogen sikkerhed for, selv i det pagtsystem, vi er inde i nu, ikke at blive besat og løbet over ende. Krigens lykke råder ingen for. Men hvad jeg sagde i går, vil jeg gentage i dag: vi har noget større sikkerhed for, at Danmark, hvis det ulykkelige skulle ske, sammen med sine forbundsfæller, når det er forberedt, kan afværge en besættelse. Der er da *noget* større sandsynlighed for det, end for at vi kan afværge det, hvis vi står alene.

Det ærede medlem argumenterede endvidere, som om man helt havde opgivet, også fra de andre vestlige magter, der er med i Atlantpagten, at arbejde i FN's sikkerhedsråd. Det er slet ikke rigtigt. Nu har jeg talt om, hvordan man arbejdede de første to år. Det gør man stadigvæk. Det er for det første gennem FN, at alle henvendelser og anræbelsler til verden, til Pekingregeringen, til Nordkorea, til russerne sker om at få en ende på de fjendtligheder og blodsudgydelser, der i dag plager og piner verden og indebærer fare for freden. Det er gennem FN, det sker. Dernæst vises der gang på gang god vilje. Jeg har nu siddet 4 gange i FN's forsamling og hørt, hvordan — først, da det store spørgsmål om atomenergien var for, senere i Koreaaffæren — både store og små magter i FN direkte henvendt til den største østlige magt, d. v. s. Rusland, har spurgt: Hvorfor kan vi ikke komme på talefod? Vi vil intet hellere. Ja, vi hører, I kritiserer os og siger, at alt er galt hos os! En senator sagde åbent til russerne: I skulle bare vide, hvordan det er, for det er meget værre. Det er vort system, som I kalder det kapitalistiske, og som vi kalder competitive system, konkurrence; men der er værre ting, og vi forsøger at rette dem. I er velkomne til at kritisere os; bare vi også var velkomne til at kritisere noget hos jer. Vi vil gerne åbne os for jer, bare I også vil gøre det samme overfor os. Sådan sagde han. Det er tonen, det er talen, det er tanken i FN, og de handlinger, som, hvis man følger med i dem, jeg var lige ved at sige fra øjeblik til øjeblik, FN giver udtryk for, er ustandselig, for at bruge et fremmedord, appeasement, forsøg på fredeligørelse af situationen.